

Sygn. akt III A Ua 638/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Pauter
Sędziowie:	SSA Stanisława Kubica SSA Barbara Staśkiewicz (spr.)
Protokolant:	Adrianna Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku I. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek apelacji I. G.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Jeleniej Górze

z dnia 27 lutego 2012 r. sygn. akt VII U 70/12

I. zmienia zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 30 listopada 2011 r. w ten sposób, że przyznaje wnioskodawczyni I. G. prawo do świadczenia przedemerytalnego poczynając od dnia 20 listopada 2011 r.;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz wnioskodawczyni kwotę 180,- zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Jeleniej Górze oddalił odwołanie wnioskodawczyni I. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 listopada 2011 r.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

Wnioskodawczyni w okresie od dnia 1 maja 1999 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. była zatrudniona w Komendzie Miejskiej Policji w J. na stanowisku robotnika gospodarczego, z czego od dnia 1 marca 2006 r. w niepełnym wymiarze

czasu pracy – 4/5 etatu. Z dniem 1 października 2010 r. wypowiedziano wnioskodawczyni warunki pracy i płacy na podstawie art. 42 kp, proponując z dniem 1 stycznia 2011 r. stanowisko robotnika gospodarczego w wymiarze 1/2 etatu. Wnioskodawczyni w dniu 12 listopada 2010 r. odmówiła przyjęcia proponowanych warunków pracy i płacy, w związku z czym stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem przez pracodawcę (art. 30 § 1 pkt. 2 kp).

Następnym tytułem ubezpieczenia, któremu podlegała wnioskodawczyni, była praca na podstawie umowy zlecenia w Komendzie Wojewódzkiej Policji we W. w okresie od dnia 3 stycznia 2011 r. do dnia 1 kwietnia 2011 r.

Od dnia 22 marca 2011 r. wnioskodawczyni jest zarejestrowana w Powiatowym Urzędzie Pracy w J. z prawem do zasiłku, nie odmówiła propozycji pracy.

W dniu 19 października 2011 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o świadczenie przedemerytalne.

Decyzją z dnia 30 listopada 2011 r. organ rentowy odmówił wnioskodawczyni prawa do świadczenia przedemerytalnego, ponieważ ostatnim tytułem ubezpieczenia była umowa zlecenia, a nie umowa o pracę. Nadto wskazał, że zatrudnienie w Komendzie Miejskiej Policji nie zostało rozwiązane z przyczyn dotyczących zakładu pracy.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd pierwszej instancji przyjął, że odwołanie wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazał, że dla nabycia prawa do świadczenia przedemerytalnego przepisy nie przewidują warunku pozostawania w stosunku pracy bezpośrednio przed nabyciem statusu osoby bezrobotnej. Wobec tego bez znaczenia dla nabycia w/w świadczenia przez wnioskodawczynię jest okoliczność, iż zawarła ona w dniu 3 stycznia 2011 r. umowę zlecenia.

Jednak w ocenie Sądu pierwszej instancji wnioskodawczyni nie spełnia przesłanki w postaci rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy w rozumieniu przepisów o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Jak bowiem wynika ze stanu faktycznego stosunek pracy wnioskodawczyni ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem przez pracodawcę, co nastąpiło bezpośrednio w związku z nieprzyjęciem przez wnioskodawczynię nowych warunków pracy i płacy i tym samym nie stanowiło to przyczyny dotyczącej zakładu pracy w rozumieniu przepisów prawa.

W tych okolicznościach Sąd pierwszej instancji uznał, że organ rentowy słusznie odmówił I. G. prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła I. G., zarzucając mu naruszenie prawa procesowego przez odmowę przeprowadzenia wnioskowanych dowodów, w szczególności pominięciu zaświadczenia Komendy Miejskiej Policji z dnia 9 stycznia 2012 r. Nadto nie przesłuchano wnioskowanych świadków na okoliczność ustalenia rzeczywistych przyczyn rozwiązania umowy o pracę. Zarzuciła również naruszenie art. 2 ust. 1 pkt. 5 ustawy z dnia 4 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. Nr 120, poz. 1252 ze zm.) przez uznanie, iż rozwiązanie z nią stosunku pracy przez wypowiedzenie dotychczasowego wymiaru etatu połączonego z propozycją istotnego ograniczenia wymiaru etatu, wynikającego z redukcji zatrudnienia, nie stanowi przesłanki przyznania świadczenia przedemerytalnego.

Wskazując na powyższe wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie jej świadczenia przedemerytalnego, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji, celem przeprowadzenia wnioskowanych dowodów. Nadto wniosła o zasądzenie kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja I. G. jest zasadna.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 5 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia, w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet.

Sporna kwestia w sprawie w istocie sprowadzała się do ustalenia, czy wnioskodawczyni spełnia przesłankę rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia.

Natomiast poza sporem jest, że spełnia ona pozostałe przesłanki do nabycia świadczenia przedemerytalnego, w tym przesłankę stażu pracy.

Sąd Okręgowy przyjął, że skoro pracodawca rozwiązał stosunek pracy z wnioskodawczynią za wypowiedzeniem w trybie art. 42 kp, to tym samym nie jest to rozwiązanie stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy i w konsekwencji nie przysługuje jej świadczenie przedemerytalne.

Sąd Apelacyjny nie podzielił stanowiska Sądu pierwszej instancji.

Należy podkreślić, że rozwiązanie stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy należy rozpatrywać odrębnie od formalnych kwestii dotyczących rozwiązania umowy o pracę, gdyż decydują rzeczywiste przyczyny rozwiązania stosunku pracy. Z tego względu sam fakt, iż z wnioskodawczynią rozwiązano stosunek pracy za wypowiedzeniem w trybie art. 42 kp, nie przesądza jeszcze, że nie rozwiązano z nią stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Pojęcie rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy zostało uregulowane w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001). Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 29 lit. „a” tej ustawy za przyczyny dotyczące zakładu pracy uważa się: rozwiązanie stosunku pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników, zgodnie z przepisami o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracowników lub zgodnie z przepisami Kodeksu pracy, w przypadku rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z tych przyczyn u pracodawcy zatrudniającego mniej niż 20 pracowników. Przy czym przyczyny niedotyczące pracowników, o których mowa powyżej, wynikają z ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. Nr 90, poz. 844 ze zm.) i uważa się za nie: przyczyny ekonomiczne, organizacyjne, produkcyjne lub technologiczne powodujące konieczność dokonania tzw. zwolnień grupowych przez pracodawcę zatrudniającego co najmniej 20 pracowników.

Nie ulega wątpliwości, że rozwiązanie stosunku pracy w przypadku wnioskodawczyni nastąpiło właśnie z tych przyczyn, to jest z przyczyn ekonomicznych. Z treści zaświadczenia Komendy Miejskiej Policji w J. z dnia 9 stycznia 2012 r. jasno wynika, że z wnioskodawczynią rozwiązano stosunek pracy za wypowiedzeniem przez pracodawcę z przyczyn niedotyczących pracownika. Nadto, jak wynika z zeznań wnioskodawczyni, nie kwestionowanych przez stronę przeciwną, w Komendzie Miejskiej Policji w charakterze pracowników sprzątających zatrudnionych były 4 osoby w wymiarze 4/5 etatu, w tym wnioskodawczyni. Następnie pracodawca zaproponował zmianę warunków pracy zatrudnionym pracownikom na tych stanowiskach przez zmniejszenie wymiaru czasu pracy do 1/2 etatu i po tej zmianie pracowały dwie osoby w wymiarze 1/2 etatu. Zatem w ten sposób pracodawca ograniczył wymiar czasu pracy pracownikom i w konsekwencji doprowadził do redukcji etatów w grupie pracowników sprzątających. To potwierdza, iż rozwiązanie stosunku pracy z wnioskodawczynią nastąpiło z przyczyn nie dotyczących pracowników, a co za tym idzie z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Słuszność powyższych rozważań potwierdza dodatkowo fakt, iż pracodawca w związku z rozwiązaniem stosunku pracy z wnioskodawczynią w w/w trybie wypłacił jej odprawę w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia (pismo Komendy Miejskiej Policji z dnia 31 grudnia 2010 r. – k. 6 akt sprawy).

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny w punkcie I wyroku na podstawie art. 386 § 1 kpc zmienił zaskarżony wyrok i poprzedzając go decyzją organu rentowego z dnia 30 listopada 2011 r. w ten sposób, że przyznał wnioskodawczyni I. G. prawo do świadczenia przedemerytalnego od dnia 20 listopada 2011 r.

Skoro apelacja wnioskodawczyni została uwzględniona, to organ rentowy, jako strona przegrywająca sprawę, zgodnie z art. 98 kpc, jest obowiązany zwrócić wnioskodawczyni na jej żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach (art. 98 §3 kpc w związku z art. 99 kpc).

W sprawie wnioskodawczyni zarówno przed Sądem pierwszej instancji, jak i Sądem Apelacyjnym, była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika – radcę prawnego M. S. (k. 14 – akt sprawy), który zgłosił żądanie zwrotu kosztów procesu. Wobec powyższego Sąd Apelacyjny w punkcie II w oparciu o § 11 ust. 2 i § 12 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn zm.) zasądził od strony pozwanej na rzecz wnioskodawczyni kwotę 180,- zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

KN